

Sygn. akt IV KO 143/21

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2021 r.
w sprawie zażalenia **K. R.** na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w
S. z dnia 16 kwietnia 2021 r., sygn. akt PR 2 Ds. (...) o odmowie wszczęcia
śledztwa,
wniosku Sądu Rejonowego w O. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu
sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O., postanowieniem z dnia 12 października 2021 r., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt II Kp [...] (PR 2 Ds.[...]) do rozpoznania przez inny sąd równorzędny ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. W złożonym wniosku Sąd powołał się na fakt, że przedmiotowe postępowanie dotyczy adwokata H. S., będącego członkiem Okręgowej Rady Adwokackiej w [...], który od wielu lat wykonuje swój zawód na obszarze właściwości Sądu Okręgowego w K.. Z tego powodu jest znany sędziom Sądu Rejonowego w O., w tym niektórym z nich także prywatnie. Nadto Sąd wskazał, że H. S. pełnił funkcję syndyka masy upadłości H., największego z zakładów produkcyjnych w O..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w O. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż przytoczone w nim argumenty nie wskazują, aby w przedmiotowej sprawie

zaistniały przesłanki skutkujące koniecznością przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Oczywistym jest, że zarówno zachwianie swobody orzekania jak i obawa o rozpoznanie sprawy w sposób obiektywny są czynnikami warunkującymi skorzystanie z instytucji art. 37 k.p.k., jednakże ciężar wykazania ich spoczywa na wnioskującym sędzie. Po zapoznaniu się z przedstawionymi aktami sprawy należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie brak jest przesłanek do uwzględnienia wniosku, bowiem nie zachodzi żadna z sytuacji uzasadniających odstępnie od właściwości miejscowej sądu, pierwotnie ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów.

Jak wynika z akt sprawy, przedmiotem rozpoznania przez Sąd Rejonowy w O. ma być zażalenie na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. z dnia 16 kwietnia 2021 r., odmawiające wszczęcia śledztwa w sprawie składania fałszywych zeznań podczas przesłuchania H.S. w charakterze świadka przed funkcjonariuszem Policji w dniu 7 listopada 2018 r. oraz 11 września 2020 r., tj. popełnienia czynu z art. 233 § 1 k.k. W przedmiotowej sprawie postępowanie nie było jednak prowadzone wobec określonej osoby i oznacza to, że postępowanie zażaleniowe będzie dotyczyć jedynie weryfikacji podstaw i zasadności wydania zaskarżonej decyzji.

W takiej sytuacji musi budzić zdziwienie, że SSR A.K. pomimo tego, że zna stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt IV KO 43/19, w którym nie uwzględniony został wniosek o przekazanie sprawy, występuje do Sądu Najwyższego z kolejnym wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. Przypomnieć należy, że poprzednia sprawa dotyczyła również konieczności rozpoznania zażalenia wniesionego przez K. R. na postanowienie odmawiające wszczęcia dochodzenia w sprawie, która dotyczyła również bezpośrednio adw. H.S.. Konieczne jest również podkreślenie, że uzasadnienia postanowień Sądu Rejonowego w O. z dnia 22 marca 2019 r. i z dnia 12 października 2021 r., oba sporządzone przez sędziego A. K., są identyczne, co nie powinno mieć miejsca w sytuacji podchodzenia przez sędziego do sprawy z należytą starannością, natomiast może wskazywać, że sędzia ten ma niczym nieuzasadnione obawy przed orzekaniem w tego rodzaju sprawach.

Sąd Najwyższy po raz kolejny przypomina, że w przypadku, gdy sędziego oraz adwokata łączy znajomość o charakterze prywatnym, należy skorzystać w pierwszej kolejności z instytucji wyłączenia sędziego opisanej w art. 41 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.